

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **ASTRAPIA a. s.**, se sídlem Dlouhá 616/12, Praha 1, zastoupené Mgr. Robertem Vladykou, advokátem, se sídlem Revoluční 1, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 10. 2011, č. j. O-473421/D44298/2011/ÚPV, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňský prazdroj a. s.**, se sídlem U Prazdroje 7, Plzeň, zastoupené JUDr. Markétou Schönbornovou, advokátkou, se sídlem Rybná 14, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2014, č. j. 8 A 393/2011 – 96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2011, č. j. O-473421/D44298/2011/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 6. 2011, č. j. OZ-k 523/PO-F/22/10 (dále jen „rozhodnutí orgánu prvního

stupně“), jež vyhovělo námitkám osoby zúčastněné na řízení podaným podle § 7 odst. 1 a) a b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), a zamítlo žalobkyninu přihlášku ochranné známky s označením ve znění „PILSENER ADLER QUELL“.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, o níž Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodl rozsudkem ze dne 30. 10. 2014, č. j. 8 A 393/2011 – 96 (dále jen „napadený rozsudek“), tak, že ji zamítl. Městský soud v jednání žalovaného neshledal žalobkyni namítanou procesní vadu spočívající v porušení § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ke kterému mělo dojít tím, že orgán prvního stupně nevyrozuměl žalobkyni o ukončení shromažďování podkladů a neumožnil jí vyjádřit se k nim před vydáním svého rozhodnutí. Městský soud konstatoval, že pro řízení podle zákona o ochranných známkách se v souladu s jeho ustanovením § 45 správní řád uplatní pouze subsidiárně, nestanoví-li tento zákon jinak, což je případ řízení o námitkách a následného rozhodnutí o přihlášce ochranné známky, kdy mají přednost procesní pravidla v § 26 zákona o ochranných známkách. Městský soud následně shledal, že v posuzované věci orgán prvního stupně postupoval v souladu s uvedeným ustanovením, neboť vyrozuměl žalobkyni o připomínkách a námitkách a umožnil jí vyjádřit se k nim, čímž splnil svoji informační povinnost. Podklady pro rozhodnutí orgánu prvního stupně byly rovněž žalobkyni známy, neboť šlo o samotnou přihlášku, vznesené námitky a připomínky, s nimiž byla seznámena a na něž reagovala ve svém vyjádření.

[3] Městský soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, dle níž napadené rozhodnutí nedostatečně zkoumalo zaměnitelnost označení přihlašované žalobkyniny známky s již registrovaným označením osoby zúčastněné „PILSNER URQUELL“, byť je toto jedním z povinných předpokladů pro zamítnutí přihlášky ochranné známky dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Městský soud dospěl k závěru, že se žalovaný při rozhodování striktně držel interpretačních pomůcek stanovených ustálenou judikaturou Soudního dvora Evropské Unie a nedopustil se nesprávného právního posouzení, neboť své závěry založil na analýze všech relevantních skutečností projednávané věci, čímž zohlednil požadavek celkového posouzení nebezpečí záměny obou označení a posuzoval celkový dojem, jímž působí přihlašované označení a namítaná ochranná známka.

[4] Městský soud shledal neodůvodněnou námitku, dle níž napadené rozhodnutí nezákonně posoudilo distinktivnost výrazu „Pilsener“ v přihlašovaném označení „PILSENER ADLER QUELL“ oproti výrazu „Pilsner“ registrovaného označení osoby zúčastněné „PILSNER URQUELL“. Odkázal v této souvislosti na argumentaci str. 14 napadeného rozhodnutí, s níž se ztotožnil, přičemž své závěry podložil odkazem na odbornou literaturu (citovanou rovněž osobou zúčastněnou), jakož i závěry judikatury Soudního dvora Evropské Unie (dále též jen „SDEU“ či „Soudní dvůr“). Napadený rozsudek rovněž nevyhověl žalobní námitce nesprávného posouzení zaměnitelnosti obou označení, přičemž shledal podobnost obou označení závadnou a vyjádřil názor, že zápis přihlášeného označení by způsobil zásah do starších práv osoby zúčastněné. Městský soud konečně uzavřel, že žalovaný porovnal obě označení z hlediska vizuálního, fonetického, sémantického i z hlediska celkového dojmu v souladu se zákonem o ochranných známkách.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka předně namítla nesprávnost posouzení distinktivnosti výrazů „Pilsener“ a „Pilsner“ v posuzovaných označeních. Dle jejího názoru je napadený rozsudek nesprávný právě proto, že považuje uvedené výrazy za distinktivní prvky srovnávaných označení, přičemž na tomto podkladě má obě ochranné známky za zaměnitelné. Stěžovatelka však uvedená označení považuje za zeměpisné označení původu výrobku, neboť jde o německý výraz pro „plzeňský“. Upozornila na § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, dle něhož není vlastník ochranné známky oprávněn zakázat třetím osobám užívat v obchodním styku údaje týkající se zeměpisného původu. Rovněž poukázala na čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice Rady č. 89/104/EHS, o ochranných známkách, jenž obsahuje obdobný imperativ. Toto pravidlo dle stěžovatelky nemůže být vyloučeno ani tím, že si spotřebitelská veřejnost pod označením „Pilsner“ či „Pilsener“ vybaví konkrétní výrobek (např. proto, že v daném místě neexistuje jiný výrobce, který by takové výrobky vyráběl), neboť účelem ochranných známek v žádném případě není podpora monopolizace trhu ve vztahu ke konkrétním místům výroby. Shora citované ustanovení zákona o ochranných známkách, jakož i uvedená směrnice totiž činí výjimku z obecné ochrany starších ochranných známek, a proto zápisu přihlášené ochranné známky pro zboží skutečně pocházející z takto zeměpisně označeného místa nepřekáží ani to, že by si spotřebitelé s uvedeným výrazem asociovali ochrannou známku osoby zúčastněné. Uvedený výraz tedy dle stěžovatelky nelze posuzovat jako distinktivní prvek označení (jak to činili městský soud společně se žalovaným), nýbrž jako zeměpisné označení. Pokud by tedy správně k výrazům „Pilsener“/„Pilsner“ nebylo přihlíženo, jsou obě porovnávaná označení již na první pohled nezaměnitelná.

[7] Stěžovatelka dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou spatřuje v nedostatku odůvodnění jeho závěrů ve vztahu k námitce porušení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách a čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice Rady č. 89/104/EHS. V žalobě namítla, že napadené rozhodnutí vychází ze závěru, že uvedená ustanovení se netýkají sporů vedených před úřadem, ale před soudy. Napadený rozsudek se pak s uvedenou námitkou dle stěžovatelky *de facto* nijak nevypořádal, pouze uvedl, že se již s touto argumentací vypořádal žalovaný. Stěžovatelka dále upozornila na nedostatečné vypořádání její žalobní námitky poukazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006 – 123, publ. pod 1714/2008 Sb. NSS, dle něhož zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána jakoukoli podobností s registrovanou známkou, ale pouze podobností závadnou, tedy vyvolávající pravděpodobnost záměny. Městský soud se dle stěžovatelky nevypořádal s její argumentací existencí silného prvku „ADLER“ v přihlašovaném označení, který činí obě ochranné známky nezaměnitelnými, a tudíž nezávadně podobnými, z čehož plyne rozpor napadeného rozhodnutí s citovanou judikaturou. Městský soud neodůvodnil své závěry, proč tuto námitku neshledal důvodnou a proč se v daném případě jedná o závadnou podobnost obou označení. Stěžovatelka v této

souvislosti rovněž uvedla, že se správní soud jejími hmotněprávními námitkami v podstatě nezabýval, neboť z odůvodnění napadeného rozsudku při jeho vyhlášení vyplývá, že městský soud vyšel z předchozího posouzení stejného označení („PILSENER ADLER QUELL“) jiného přihlašovatele, a to v zamítavém rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 8 A 56/2010 – 149, od něhož nepovažoval za důvodné se odchýlit. Dle stěžovatelčina názoru však odlišnost přihlašovatele a patrně i právní argumentace neumožňuje, aby argumentace stěžovatelky nebyla městským soudem dostatečně zohledněna.

[8] Třetím okruhem kasačních námitek stěžovatelka brojila proti neodstranění namítaných vad správního řízení napadeným rozsudkem. Namítla, že postupem orgánu prvního stupně, který v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu stěžovatelku nevyrozuměl o ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí a neumožnil jí, aby se k nim mohla vyjádřit před rozhodnutím ve věci samé (ačkoli o to výslovně požádala), bylo stěžovatelce znemožněno uplatnit v řízení před orgánem prvního stupně svá práva a oprávněné zájmy, což konstituuje rovněž porušení § 4 odst. 4 správního řádu. Stěžovatelka se neztotožnila s právním názorem městského soudu o aplikační přednosti § 26 zákona o ochranných známkách před ustanoveními správního řádu pro postup v dané fázi řízení, neboť uvedené ustanovení zakotvuje pouze úpravu vyjádření se k vlastním námitkám, která se však netýká vyjádření ke všem podkladům pro rozhodnutí v rámci řízení o námitkách. Stěžovatelka nadto upozorňuje na zásadu povinnosti výkladu právních institutů tak, aby bylo dosaženo jejich účelu, přičemž při možnosti dvojího výkladu je nutnost upřednostnění toho, jenž směřuje k širšímu uplatnění práv osob. V případě dvojího možného výkladu § 26 odst. 3 zákona o ochranných známkách je tedy třeba upřednostnit ten, který účastníkům řízení (zde stěžovatelce) poskytuje více práv. Nesprávnost postupu orgánu prvního stupně spatřuje stěžovatelka i v kontextu toho, že výslovně požádala o možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a správní orgán neměl žádný dobrý důvod pro to, aby ji alespoň neformálně nevyrozuměl, že jí to nebude umožněno. Takovýto postup pak dle stěžovatelky porušuje obecné principy veřejné správy jakožto služby veřejnosti dle § 4 správního řádu. Rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo proto pro stěžovatelku překvapivé, neboť zvažovala doplnění podkladů o studii vnímání zaměnitelnosti obou posuzovaných označení veřejností. Postup orgánu prvního stupně tak dle stěžovatelky představuje vážnou vadu správního řízení, která měla být správním soudem odstraněna, neboť její neodstranění působí též vadu napadeného rozsudku.

[9] Stěžovatelka rovněž namítla další vady napadeného rozsudku, a to že jeho odůvodnění je založeno na řadě důkazů (zejména blíže nespecifikovaných informací dostupných na internetu), které však nebyly při jednání provedeny, nejsou stěžovatelce známy a ani se k nim nemohla jakkoli vyjádřit. Takové důkazy z nejasných internetových zdrojů jsou podle stěžovatelky problematické i v tom, že je městský soud bez dalšího považoval za důležité pro své rozhodnutí, aniž by však stěžovatelku informoval o potřebě takovýto důkaz opatřit, respektive provést. Vadu řízení spatřovala i ve skutečnosti, že zaměnitelnost obou porovnávaných známek nebyla v rámci správního řízení prokazována ani prokázána. Před městským soudem pak byly prováděny jen důkazy týkající se dobrého jména ochranné známky osoby zúčastněné, které však nijak nedokládaly její zaměnitelnost s přihlašovaným označením stěžovatelky. Městský soud tak tímto postupem nenapravil vadu řízení (absenci posouzení zaměnitelnosti obou známek), která existovala již

pokračování

v průběhu správního řízení. Stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Uvedl, že městský soud svůj závěr o distinktivnosti výrazů „Pilsener“/„Pilsner“ pečlivě odůvodnil. Žalovaný též zdůraznil, že ochranná známka neopravňuje majitele, aby zakázal třetí osobě užívat v obchodním styku mj. údaje týkající se zeměpisného původu. Dle žalovaného městský soud zcela správně konstatoval, že postupem žalovaného stěžovatelka nebyla (ani nemohla být) zkrácena na svých právech, neboť rozhodl o zamítnutí její přihlášky ochranné známky za stavu, kdy byla objektivně se všemi podklady jeho rozhodnutí seznámena. Ve vztahu ke stěžovatelčině námitce nejasnosti původu informací z internetových zdrojů, jež použil městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, žalovaný podotkl, že přímo v rozsudku je pod čarou uveden zdroj těchto informací, přičemž texty týkající se historie pivovaru Plzeňský Prazdroj jsou navíc obsaženy přímo ve správním spise. Nelze tedy hovořit o nových důkazech, natož, že na nich městský soud postavil své rozhodnutí. Žalovaný konečně dodal, že pravděpodobnost záměny porovnávaných označení nelze prokázat, neboť její posouzení je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. To žalovaný provedl ze všech v praxi používaných hledisek a městský soud jeho závěrům přisvědčil, k čemuž navíc odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, od níž nevidí důvod se odchýlit. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[12] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

III.A Námitky nepřezkoumatelnosti

[13] V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítla, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[14] Výše uvedená pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal, neboť je z něj dobře seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil, které podklady využil a k jakým závěrům vůči jednotlivým žalobním námitkám dospěl. Nejvyšší správní soud pro větší přehlednost vypořádal jednotlivé stěžovatelkou namítané důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku v následujících odstavcích zvlášť.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal způsob, kterým se městský soud vypořádal se stěžovatelkou namítaným porušením § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách a čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice Rady č. 89/104/EHS. Stěžovatelka namítla, že žalovaný založil napadené rozhodnutí na nesprávném závěru, že uvedená ustanovení se netýkají sporů vedených před úřadem, ale před soudy. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že tato námitka (ostatně i jako věta napadeného rozhodnutí, vůči níž brojí) je pouze dílčí součástí stěžovatelčiny argumentace, dle níž je výrazy „Pilsener“ nebo „Pilsner“ nutno posuzovat jako zeměpisné označení, a tudíž vlastník ochranné známky (v tomto případě osoba zúčastněná) není oprávněn třetím osobám (v daném případě stěžovatelce) bránit v užívání tohoto označení v obchodním styku. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal na str. 14 – 15 napadeného rozhodnutí, když výkladem citovaných ustanovení dospěl k závěru, že se týkají použití zeměpisného prvku, které je však odlišné od užití v rámci prvku známkového, a nadto byla shledána závadnost pouze v daných konkrétních podmínkách srovnávaných označení, nikoli v obecné rovině u zeměpisného označení. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že nejde o porušení uvedených ustanovení, a dodal, že o jejich porušení ani jít nemůže, neboť § 10 odst. 1 zákona o ochranných známkách se netýká sporů vedených před správními orgány, nýbrž před soudy. Městský soud stěžovatelčinu námitku obšírně vypořádal na str. 10 – 11 napadeného rozsudku, přičemž vůči dílčí námitce nesprávného závěru ohledně použití daných ustanovení se ztotožnil se závěry žalovaného, které v napadeném rozsudku parafrázoval. Z napadeného rozsudku je tedy zcela zřejmé, jaké důvody městský soud vedl k tomu, že nevyhověl stěžovatelčině argumentaci včetně její dílčí námitky.

[16] Skutečnost, že městský soud pro vypořádání dílčí námitky převzal závěry napadeného rozhodnutí, sama o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá. Nelze totiž vyloučit, že se závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí budou přezkoumávajícímu správnímu soudu jevit natolik přiléhavé, že nenalezne dostatečné množství jiných slov, jimiž by na straně jedné vyjádřil prakticky totéž a jimiž by na straně druhé přesvědčivě a pro stěžovatele uspokojivě demonstroval, že uvažuje zcela samostatně. Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření týchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013). V této souvislosti lze také odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí

pokračování

rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. Nejvyšší správní soud tedy pro shora uvedené důvody nepovažuje způsob vypořádání uvedené námitky za nepřezkoumatelný, i když připouští, že větší přesvědčivosti napadeného rozsudku by detailnější rozvinutí některých úvah městským soudem prospělo.

[17] Nad rámec uvedeného přezkumu zdejší soud upozorňuje, že závěry žalovaného o uplatnění citovaného ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách před soudy, a nikoli ve správním řízení nejsou vedeny nesprávnou úvahou, neboť je zřejmé, že žalovaný odkazoval na způsob, kterým se může stěžovatelka, jakožto držitelka nezapsané značky, domáhat uznání jejích práv užívání. Pro případ neuznání tohoto práva je totiž obecně dána možnost domáhat se konstitutivního výroku soudu podle § 161 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (srov. *Roman Horáček a kolektiv. Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví*, 2. vydání, Praha 2008, s. 138).

[18] Nejvyšší správní soud dále posoudil, zda městský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal stěžovatelčinu námitku nezávadné podobnosti srovnávaných označení. Městský soud na str. 11 napadeného rozsudku tuto námitku shledal neodůvodněnou, neboť dospěl k závěru, že podobnost porovnávaných označení je nutno kvalifikovat jako závadnou, jak rovněž uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný. Konkrétně se pak zaměnitelností obou označení (způsobenou jejich závadnou podobností, která je důvodem pro zápisnou nezpůsobilost přihlašované ochranné známky) městský soud zabýval na str. 7 až 8 napadeného rozsudku, kde obšírně citoval dosavadní judikaturu SDEU v dané oblasti, a dále na str. 14 až 15, kde se zabýval analýzou přihlašovaného označení stěžovatelky včetně posouzení vloženého slova „ADLER“. Své závěry však městský soud poněkud nepřipadně podpořil také odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 20/2013 – 64, jenž přezkoumával rozhodnutí městského soudu ve věci posouzení vzájemné podobnosti stejných označení, avšak s rozdílným přihlášovatelem. Závěry zde vyslovené se totiž týkají řešení jiných, zejména procesních otázek a přímou argumentaci k zaměnitelnosti totožných porovnávaných označení citovaný judikát neobsahuje. To samo o sobě však nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jelikož městský soud poskytl sice stručné, ale jasné důvody, pro něž shledal mezi srovnávanými označeními závadnou podobnost, neshledal Nejvyšší správní soud ani v tomto bodě nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[19] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku Nejvyšší soud neshledal ani v souvislosti se stěžovatelkou namítaným odkazem městského soudu na jeho rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 8 A 56/2010 – 149, jenž byl následně přezkoumán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 20/2013 – 64. Lze sice souhlasit se stěžovatelkou, že městský soud jak ve stručném odůvodnění napadeného rozsudku při jeho ústním vyhlášení dne 30. 10. 2014, tak v rámci jeho písemného vyhotovení na citované rozsudky a jejich závěry souhlasně odkazoval, což je vzhledem k materiální podobnosti obou věcí (stejná srovnávaná označení „PILSENER ADLER QUELL“ a „PILSENER URQUELL“) však zcela pochopitelné a není samo o sobě na závalu, pokud soud své

závěry podpoří inspirativní prejudikaturou. Nelze se však již ztotožnit se stěžovatelčinou námitkou, že městský soud se z důvodu této podobnosti v napadeném rozsudku hmotněprávními námitkami stěžovatelky v podstatě ani nezabýval. Jak již bylo shora řečeno, městský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal všechny stěžovatelčiny žalobní námitky a z jeho rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami a podklady se při formování svých závěrů řídil. Napadený rozsudek rovněž strukturou svého odůvodnění, jakož i jednotlivými argumentačními body úzce koresponduje se členěním žalobních bodů a nelze jej jako celek považovat za nepřezkoumatelný.

III.B Námitky nesprávného právního posouzení

[20] Nejvyšší správní soud dále posoudil stěžovatelčinu námitku nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném právním posouzení distinktivnosti výrazů „Pilsner“ a „Pilsener“. Jádrem stěžovatelčiny námitky je argument, že s ohledem na § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách nelze přihlížet k výrazu „Pilsner“/„Pilsener“ jako k distinktivnímu prvku ochranné známky, neboť jde o zeměpisné označení (= plzeňský). Byť by tedy tento výraz způsoboval možnou záměnu obou výrobků spotřebiteli, nelze pouze pro tuto podobnost zakázat registraci stěžovatelčiny známky.

[21] Podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách vlastník ochranné známky není oprávněn zakázat třetím osobám užívat v obchodním styku údaje týkající se zeměpisného původu výrobku, pokud je užívání v souladu s obchodními zvyklostmi, dobrými mravy a pravidly hospodářské soutěže. Toto ustanovení je provedením čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice Rady č. 89/104/EHS. Požadavek užívání v souladu s obchodními zvyklostmi, dobrými mravy a pravidly hospodářské soutěže zejména znamená, že označení **není** užíváno jako ochranná známka. Dbáno je zde na dodržení dobrých mravů mezi účastníky vztahu, kdy by rozporným jednáním byla získána výhoda na úkor vlastníka ochranné známky, popřípadě by užíváním ve zlém úmyslu byl vlastník ochranné známky poškozován (srov. *Roman Horáček a kolektiv. Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví*, 2. vydání, Praha 2008, s. 136). Vzhledem k odlišnosti institutů ochrany označení zeměpisného původu a ochrany známkoprávní lze dovodit, že stěžovatelka má obecně právo užívat označení zeměpisného původu výrobku, nicméně v případě jeho použití v rámci přihlašované ochranné známky je nutno k němu přistupovat v kontextu celého přihlašovaného označení prizmatem § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a nelze je z tohoto posouzení vyjmout. Ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách v režimu ochrany známkoprávní stěžovatelce bez dalšího právo registrace známky nepropůjčuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 2 As 65/2014 – 53). Stěžovatelka tedy dál může užívat ono zeměpisné označení, ale není jejím právem registrovat je jako ochrannou známku (její součástí).

[22] Stěžovatelce je nutno dát za pravdu v tom, že obecně odkazy na zeměpisný původ v zásadě postrádají distinktivnost (viz *Roman Horáček a kolektiv. Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení /*

pokračování

Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, 2. vydání, Praha 2008, s. 70). Nelze to však *a priori* vyloučit odkazem na § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, jak se domnívá stěžovatelka, nýbrž je nezbytné hodnotit pravděpodobnost záměny obou posuzovaných známek globálně, s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu [srov. rozsudek Evropského soudního dvora (nyní SDEU) ze dne 11. 11. 1997, C-125/95 SABEL]. V rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, C-39/97 Canon, bylo navíc konstatováno, že globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami a naopak. Soudní dvůr i Soud prvního stupně (nyní Tribunál) nadto v dané souvislosti prostřednictvím své bohaté judikatury definovaly relativně objektivní kritéria, která je nutno při posuzování zaměnitelnosti uplatnit, přičemž jejich závěry do své judikatury stabilně přejímá i Nejvyšší správní soud (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 – 154, nebo rozsudek ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006 – 123). Nejvyšší správní soud rovněž ve shodě s evropskou judikaturou z hlediska kritéria zaměnitelnosti shledává nebezpečí záměny tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených, přičemž rozhodující pro posouzení zaměnitelnosti je hledisko průměrného spotřebitele. Právě pravděpodobnost záměny je pak překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012 – 46, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 – 141). Z hlediska srovnávání samotných označení je pak rozlišovací schopnost označení nutno zkoumat vždy ve vztahu ke vjemu průměrného spotřebitele, a to z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Při hodnocení schopnosti individualizovat zboží z určitého obchodního zdroje je nutno mít na zřeteli, že spotřebitel zpravidla nemá možnost vzájemně porovnat více označení či výrobků, že porovnává s obrazem v paměti či dřívějším sluchovým vjemem, že má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012 – 46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008 – 153, rozsudky SDEU C-125/95 SABEL a C-254/09 Calvin Klein).

[23] Pokud v kontextu shora uvedených kritérií přihlašovaná známka (včetně zeměpisného označení) neobstojí, tedy vzbuzuje nebezpečí záměny se starší známkou, pak je již nerozhodné, zda rovněž obsahuje zeměpisné označení, neboť toto plní pouze funkci prvku v celkovém rámci jejího označení a nemůže (jak bylo uvedeno shora) v tomto rámci požívat ochrany podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zjistil shodnost výrobků (pivo) a totožnost spektra spotřebitelů, přičemž při posouzení označení z hlediska asociace spotřebitelů s pojmy „Plzeňský/Pilsner“ a dále posouzením z hlediska vizuálního, fonetického, sémantického i celkového srovnání označení na podkladě těchto hodnocení dospěl k závěru o vysoké míře podobnosti obou označení, přičemž poukázal i na dobré jméno a věhlas ochranné známky osoby zúčastněné. Pro všechny shora uvedené důvody žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl stěžovatelčin rozklad. Příčinou tedy nebyla pouze podobnost pojmů „Pilsener“/ „Pilsner“, jak se domnívá stěžovatelka, nýbrž se jednalo o nebezpečí záměny způsobené více zkoumanými faktory. Městský soud pak za podpory ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i SDEU přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl ke shodným závěrům

o zaměnitelnosti porovnávaných označení. Žalovaný ani městský soud tak neporušili § 10 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách a potažmo čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice Rady č. 89/104/EHS, pokud vyhodnotili v rámci srovnání obou ochranných známek daný pojem „Pilsner“ jako distinktivní v rámci daných kritérií a specifických okolností srovnávaných označení, nadto když neprovedení zápisu ochranné známky bylo dáno řadou dalších faktorů zkoumaných v rámci jednotlivých hodnotících kritérií dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách.

III.C Námitka porušení procesních ustanovení ve správním řízení

[24] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal stěžovatelčinu námitku nezákonného postupu správního orgánu prvního stupně (v rozporu s § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 správního řádu), spočívajícího v tom, že nevyrozuměl stěžovatelku o ukončení shromažďování podkladů a neumožnil jí vyjádřit se k nim před vydáním svého rozhodnutí.

[25] Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ustanovení § 45 zákona o ochranných známkách zavádí subsidiaritu správního řádu, tedy nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád. Podle komentáře k zákonu o ochranných známkách pak *„(Ř)ízení o přihlášce ochranné známky včetně řízení o námitkách, popřípadě další řízení ve věci ochranných známek, která jsou vedena před Úřadem, jsou zvláštními správními řízeními a subsidiárně je třeba na ně použít obecné předpisy o správním řízení. Procesní normy zákona jsou tedy vůči správnímu řádu lex specialis. Správní řád bude nezbytné použít vždy v těch případech, kdy norma obsažená v zákoně o ochranných známkách nebude komplexně upravovat určitou otázku.“* (Roman Horáček a kolektiv. Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, 2. vydání, Praha 2008, s. 252). Ve vztahu k řízení o námitkách zákon o ochranných známkách upravuje vyjádření se k podkladům řízení již v rámci svého ustanovení § 26, které stanovuje správnímu orgánu povinnost vyrozumět přihlašovatele o jejich obsahu a určit mu lhůtu pro vyjádření se k námitkám. Následně pak v souladu s § 26 odst. 5 zákona o ochranných známkách vydá správní orgán rozhodnutí, které musí obsahovat všechny náležitosti podle § 68 správního řádu a vůči němuž je možno podat rozklad. Právo stěžovatelky vyjádřit se k podkladům je tak zahrnuto implicitně ve speciální úpravě možnosti vyjádření se k námitkám dle § 26 zákona o ochranných známkách. Stěžovatelce pak zároveň zůstává právo v průběhu řízení nahlížet do správního spisu dle § 38 odst. 1 správního řádu. Požadavek zvláštní úpravy o vyrozumění ve vztahu k ukončení shromažďování podkladů se v případě řízení o námitkách ani nejeví praktický již z toho důvodu, že lze předpokládat, že podklady budou tvořit právě námitky a související vyjádření. Jakkoli tedy sice lze v obecné rovině souhlasit se stěžovatelkou, že umožňuje-li právní úprava dvojí výklad, je třeba upřednostnit ten, který více směřuje k širšímu uplatnění práv dotčených osob, daná ustanovení nejsou příkladem, kdy by bylo možno dvojí výklad aplikovat, neboť jasně stanovují postup správního orgánu v řízení, jakož i ozřejmují vzájemnou vazbu zákona o ochranných známkách jako *lex specialis* vůči subsidiárně aplikovanému správnímu řádu.

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že správní orgán stěžovatelce řádně zaslal námitky osoby zúčastněné, přičemž stěžovatelka rovněž realizovala své právo podat k nim vyjádření. Stěžovatelka tak měla možnost se v daném řízení vyjádřit, a tuto také využila. Neobstojí ani stěžovatelčina námitka, že pro absenci vyrozumění o ukončení shromažďování podkladů nemohla doplnit podklady o další důkazy, neboť zmíněná studie zaměnitelnosti obou označení veřejností nemůže být takovým podkladem, který by zbavil správní orgán povinnosti provést vlastní úvahu na podkladě shromážděných skutkových zjištění s využitím obvyklých interpretačních vodítek (viz výše). To učinil žalovaný pečlivě a erudovaně, takže jeho závěry považuje Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud za dostatečně podložené, opřené o relevantní odůvodnění. Vůči stěžovatelčině argumentaci, že správní orgán měl na její žádost o vyrozumění o skončení shromažďování podkladů (obsaženou v jejím vyjádření k námitkám ze dne 20. 9. 2010) v souladu s principem veřejné správy jako služby veřejnosti v § 4 správního řádu reagovat alespoň neformální informací, lze říci, že ačkoli by tato informace jistě byla vstřícným gestem, nelze ji po správním orgánu vyžadovat a zejména není důvodem zakládajícím nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zákon takové jednání správnímu orgánu v daném typu řízení nepředepisuje. Rozhodující ovšem zůstává, že žádná ze skutečností, jež vzal správní orgán prvního stupně za podklad pro své rozhodnutí, nebyla stěžovatelce neznámá a ani později, v rámci řízení před správním soudem, stěžovatelka nepředestřela žádné námitky, které jí měl žalovaný popsaným postupem znemožnit uplatnit. Městský soud tedy posoudil postup žalovaného správně jako souladný s citovanými ustanoveními zákona o ochranných známkách i v souladu se správním řádem.

III.D Ostatní námitky

[27] Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační námitku, dle níž je odůvodnění napadeného rozsudku založeno na řadě důkazů (zejména blíže nespecifikovaných informací dostupných na internetu), jež nebyly při jednání provedeny, nejsou stěžovatelce známy a nemohla se k nim vyjádřit. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku skutečně na několika místech odkázal na internetové stránky, z nichž čerpal informace o historických souvislostech týkajících se vzniku pivovaru, na jehož tradici navazuje dobré jméno ochranné známky osoby zúčastněné. Lze dát za pravdu stěžovatelce, že zjišťuje-li soud dodatečné informace (např. obsah příslušných internetových stránek) za účelem objasnění skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Jelikož dokazování provádí soud v souladu s § 77 odst. 1 s. ř. s. při jednání, je evidentní, že v nyní posuzované věci městský soud pochybil, pokud provedl důkaz obsahem internetových stránek s cílem upřesnit skutkový stav dané věci mimo jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2000, č. j. 1 As 30/2009 – 70, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 20/2013 – 64). Zdejší soud byl tedy nucen dále zvážit, zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozsudku. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není, jelikož se jednalo o čistě nadbytečné argumenty. Historické souvislosti totiž nebyly (jak již uvedl žalovaný) v dané souvislosti relevantní a nerozporovala je ani stěžovatelka v žalobě. Jednalo se tak pouze o postradatelnou pasáž napadeného rozsudku, která nebyla podkladem žádných závěrů městského soudu ve vztahu k žalobním námitkám. Nadto lze přisvědčit vyjádření žalovaného, že historické informace o vaření piva a plzeňském pivovaru byly již součástí

správního spisu, a nejsou tak v zásadě novou informací. Na základě těchto skutečností zdejší soud uzavírá, že uvedené pochybení městského soudu nedosáhlo takové intenzity, aby bylo důvodem pro zrušení napadeného rozsudku pro vadu řízení.

[28] Nejvyšší správní soud konečně přezkoumal námitku vady řízení, dle níž v rámci správního řízení nebyla prokazována zaměnitelnost obou ochranných známek, neboť prováděné důkazy se týkaly pouze dobrého jména ochranné známky osoby zúčastněné, které však nedokládaly její zaměnitelnost s přihlašovanou ochrannou známkou. Nejvyšší správní soud k této námitce odkazuje na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu a SDEU ke kritériím posouzení zaměnitelnosti označení (ta byla přehledně shrnuta i na stranách 10 a 11 napadeného rozhodnutí), přičemž zdůrazňuje, že závěr o (ne)existenci zaměnitelnosti přihlašované a namítané ochranné známky je výsledkem úvah o naplnění výše zmíněných kritérií a představuje aplikaci pravidel na zjištěný skutkový stav. Jak již bylo zmíněno, předmětem posouzení je míra podobnosti označení i výrobků a to, jak ve svém souhrnu působí na průměrného spotřebitele. Oba správní orgány své myšlenkové kroky náležitě popsaly a vysvětlily, jak dospěly k závěru o takové pravděpodobnosti záměny kolidujících označení, jaká brání zápisu přihlašovaného označení stěžovatelky. Že takové úvahy vedl správní orgán prvního stupně, je patrné na stranách 8 až 10 jeho rozhodnutí a pečlivé odůvodnění závěrů žalovaného týkajících se této otázky nalezneme též na stranách 11 až 16 napadeného rozhodnutí, a to včetně shrnutí porovnání obou označení na straně 16 jakož i navazujících úvah k výsledkům testu asociací (jenž nebyl kasační stížností zpochybněn) na straně 15 téhož aktu. Zaměnitelnost jako takovou není možné dokazovat (to připadá v úvahu pouze u otázek skutkových), takže z nastíněných důvodů Nejvyšší správní soud ani tuto kasační námitku neshledal důvodnou.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podané kasační stížností, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla, proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2015

pokračování

2 As 228/2014 - 54

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu